

Barcelona 18 de Gener de 1924

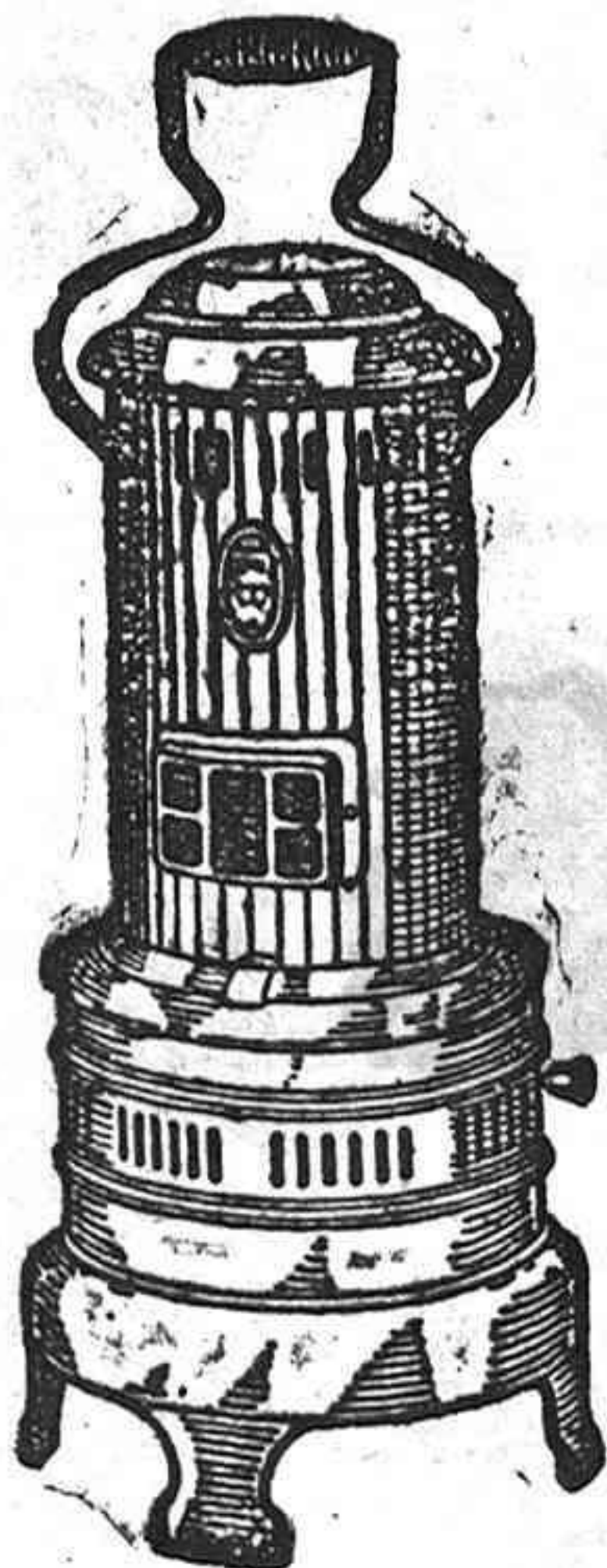
L'Esquella de la Torratxa

Any XLVII Número 2341 15 cèntims — Atrassats, 30



ELS TRES TOMBS

El Cavall, que enyora la quadra.—Desgraciadament per a mi, ja seran més de tres!



BING
Flama roja

ESTUFES A PETROLI

BING

SENSE OLOR NI FUM

LA MES ELEGANT

LA MES PREFERIDA

LUDOLPHI

A FLAMA BLAVA

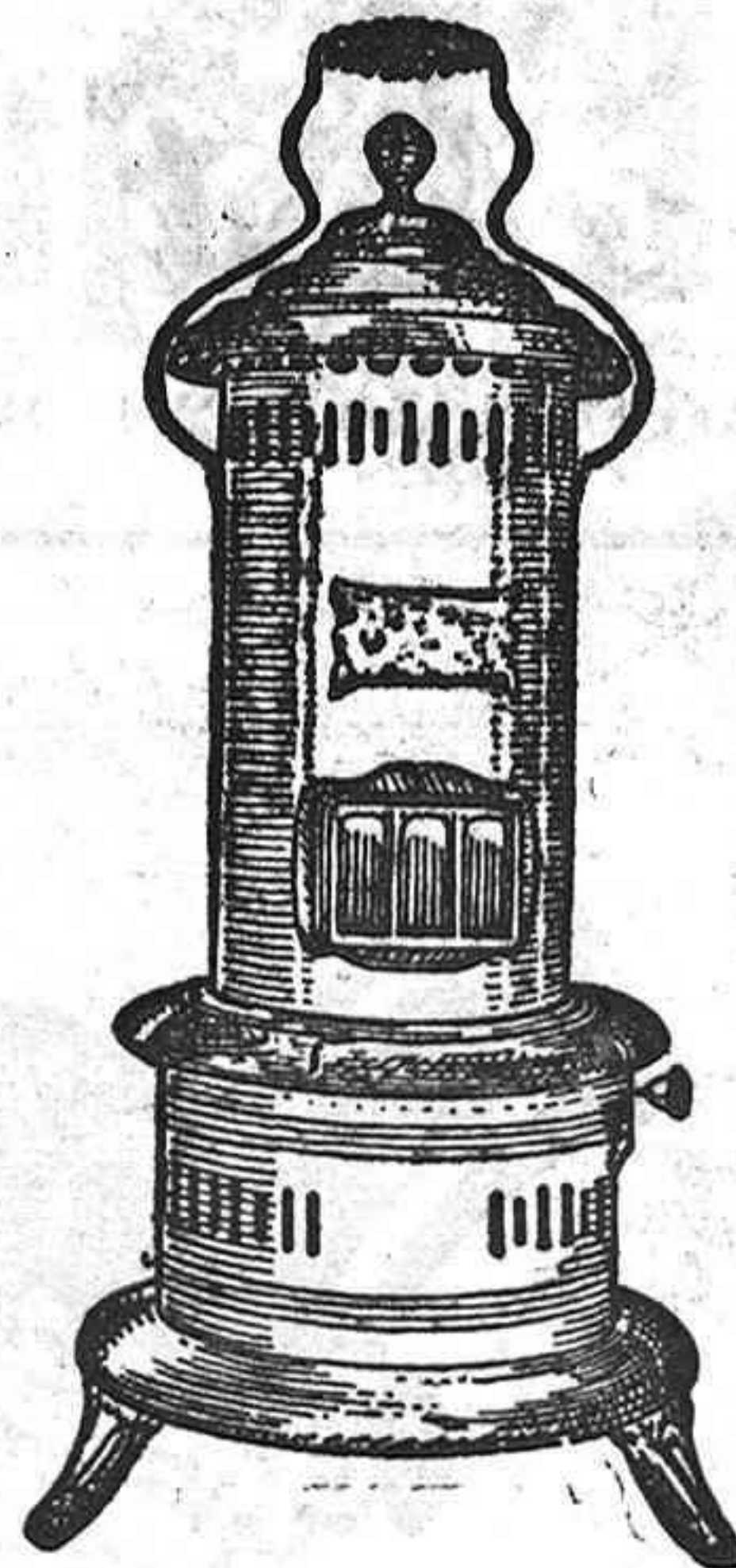
LA MILLOR EN LA SEVA CLASSE

Les dues funcionen a gas de petroli

UNIC DIPOSIT :: Venda al major i al detall

DE-NEGRI

Consell de Cent, 296 (xamfrú Rambla Catalunya) - BARCELONA



LUDOLPHI
Flama blava



—No ho sents? quina orquestra tan agradable!

—Deu ésser la *Fratinola* de la casa Werner.

—Sí, sí; és una *Fratinola*, el millor piano elèctric que's troba en els magatzems de la Ronda de la Universitat, número 31, Barcelona.

La festa de Sant Antón

La cotxeria d'En Mateu Borrell, tot respirava alegria. L'amo, home poc farreny i amb consciència generosa, era estimat dels seus dependents i ell tampoc els escatimava prendes, perquè corresponia als qui bé es portaven.

La riulla de l'establiment, era la Berta, noia carinyosa com un cascavell i caritativa com poques hi hagin en el pla de la ciutat.

La botiga era lo que vulgarment se'n diu: «una basa d'oli», perquè no hi mancaven parroquians, bons cotxes, excel·lents *troncs* i un crèdit ilimitat.

**

Entre els xicots afanyadors de la casa, i que hi prenia un interès gran, era En Damià; ell es llevava bon matí, cuidava dels encàrrecs que li havia tramès la noia a la nit abans com de costum, i manava amb un acert tan especial i amb una forma tan personal, que l'amo li confiava tot i tenia amb el seu encarregat un descans que no l'amoinava res. Per altre cantó, els llibres els portava la Berta i no cal dir que la cotxeria anava en augment, arribant el cas que no donaven abast amb tantes demandes, ja d'abonats, com bateigs, casaments, enterros i passeigs de senyors.

En Damià, treballador infadigable, com que guanyava bon sou i no tenia cap vici, tenia la seva llibreta a la Caixa d'Estalvis, amb

un saldo a favor llur d'un bon *picot* de duros. Llàstima que fos tan curt per a dir a la noia:

—Berta, jo t'estimo com estima un cotxer honrat.

Això, ni que li haguessin clavat deu cops de tralla, ho hauria dit. L'estimava massa i veia que ella ocupava un lloc massa enlairat i ell no era res més que un dependent de la casa.

Devegades, ja se la mirava a la Berta amb ulls de gat de frare i aquesta se'l mirava a ell, però la cosa no passava d'aquí.

En Damià fins sospità que l'amo n'havia hagut esment, perquè un dia, cap al tard, va dir-li amb ironia:

—Sembla que t'agrada molt venir a l'escriptori... Però fes, fes...

I la cosa acabà així. El dependent va creure que tal vegada En Mateu no hi posaria obstacle al seu amor, però... però... Aquests *peròs* el tenien aclaparat i moltes vegades maleïa ésser tan *pelat* i haver nascut



LA REVOLUCIÓ DE MÈXIC

—I què farem, si no fem revolucions i ens volem divertir?

Ell només es divertia d'aquesta manera: així que tenia un parell d'horetes seves, es despullava, es quedava en calçotets, i es despedia de la mare.

La bona senyora es quedava de pedra.

—Però què te'n vas?

—Sí.

—Així?

—Així!

—Mira que un dia t'agafaran!

—Cà!

I apretava a córrer, i apretava tant, que no tenia aturador. Suava, es cansava, a vegades queia.. però s'educava. La qüestió era educar-se.

Fins que l'altre dia, va començar a córrer i no va parar fins a trobar-se sota les rodes d'un auto convertit en una truita.

Per això us ho dic: no s'ha d'anar depressa.—XARAU

el dia de Sant Tomàs, que diu que els que hi naixen vénen al món amb una estela negra al clatell.

*
**

—Ja saps, Damià, que el pare aquest any vol celebrar la festa de Sant Antón com mai?

—Millor. Estarà tothom content, perquè *vatua el ret!* no hi ha mosso que en digui la més mínima d'En Mateu, tothom el defensaria a mossegades.

—I tu?

—Jo més que ningú, Berta. Que jo he posat tant afecte a la casa que, encara que m'estiga mal el dir-ho, hi poso cor i ànima.

—Per això t'apreciem de veres. Ah! M'ha dit que et convidés; suposo que no faràs falta. També ha dit que vol donar-nos una sorpresa a tots... No sé pas que serà, ho juro, però ell està alegre com unes castanyoles.

—Vindré, t'ho prometo, i diga-li, si jo no el veig demà perquè crec que va a Tortosa per a una aca, que jo duré els tortells...

—Molt bé. Perd cuidado...

*
**

Els joves es despediren. En Damià no dormí en tota la nit, pensant amb les paraules que havia dit En Mateu.

A canvi, la noia, gens maliciosa, jove i afanyadora, no donà cap importància tampoc a lo del seu pare.

Però el cas és que correu la notícia que per Sant Antón, a l'hora de les postres, l'amo donaria una notícia que causaria *sansació* (com deia el vell cotxer).

*
**

Arribà l'esperat 17 de gener i no cal dir que la capella ornadaa l'interior de la botiga, de flors, llum, i visites, semblava la catedral en miniatura.

Els mossos anaren als típics *Tres Tombs*; no mancaren els cavalls a menjar el *borreguet* a Sant Antón, i a dinar eren, entre parents, amics i dependents, una cinquantena.

En Damià es cuidà de fer portar els tortells que foren elogiats de tothom. Ell tenia una mena de penar, pensant solament què passaria a l'hora de les postres.

Quan més tort era l'aldarull i l'alegria vessava arreu, s'oí la veu d'En Mateu que digué amb to solemniàl:

—Senyors...

Regnà un silenci ràpid. Tothom feu orelles. La noia que estava prop d'ell, se'l mirà i pensà:

—A veure quina barbaritat dirà el meu pare.

—Senyors i parents—afegí el ric cotxer del Born.

—Dec dir-vos a tots que aquest any deixo de fer de



ADAGI

—Cantem, minyons, cantem, que qui canta els seus mals espanta.

l'ofici, perquè les circumstàncies així ho exigeixen... Per altra banda, la botiga anirà a càrrec del meu dependent Damià Farríols qui ha demostrat ésser home de seny i bo... I ademés, com a *cop* final, dec dir-vos que he promès a la meua filla amb el comerciant Andreu Solà, una de les fortunes més riques, i això és el motiu de plegar el ram. Aquí teniu la nova que volia dar-vos en tan senyalat dia.

*
**

En Damià mirà desseguida la cara de la noia i al veure que aquesta reia i semblava estar contenta d'alegria, li espurnejaren els ulls i callà...

De sobte s'aixecà de la taula En Benet, mosso alegre i bon xai, i digué:

—Que parli ara En Damià!

Tots a chor repetiren lo mateix, picant amb culles i fent dringar les copes a cops de platerets de zinc.

En Damià s'aixecà i digué:

—Jo agraeixo de tot cor la mostra de voluntat del meu amo Mateu. Però no puc acceptar la seva generositat perquè la setmana vinent marxo a l'Havana on hi tinc el meu oncle que hi té molta terra... i... jo vull ésser ric com l'Andreu Solà... I perdoneu-

me que surti, perquè em trobo malament i pensò que m'agafaria *algo* amb el baf del tabac...

I sortí el xicot, ennuagant-se pel plor i maleïnt l'hora que va entrar en aquella cotxeria...

El vell, agafant a la noia, li digué:

—Això és lo de menys, ja ho arreglaré jo. Però què em dius filla meva de casar-te amb un home milionari?

I la Berta contestà amb tota ingenuïtat, sense haver comprès an el tímid dependent:

—Jo faré el que vostè vulgui, perquè tant se me'n dóna un home com l'altre...

Ressonaren crits de «Visca!» Tothom cantava i reia sense recordar-se que allà a una habitació, plorava un xicot enamorat, víctima de la covardia... ple de dolor, sense la dona que estimava, sense la cotxeria, sense goig i sense l'oncle que tenia tanta terra a l'Havana...

La festa de Sant Antón, per al pobre Damià, era de dol i el patró de les bèsties no protegia a altra bestiola que al fill d'un ricatxo que usurpava el catiny d'aquell honrat treballador.

JULI MONTSERRAT



GOYA

Ha debutat la companyia de Dario Niccodemi. Com cada dia presenta un programa nou, ja ens perdonareu que us donguem de les obres estrenades una nota breu, lleugera.

La vena d'oro és una comèdia en la que l'autor, Guglielmo Zoré, no pot desfer-se de l'influència de D'Annunzio: el D'Annunzio retòric i llibresc de *La Città morta* i *La Gioconda*. El diàleg, però, té més nervi, més vivacitat. El nostre públic ha oblidat un drama de Benavente, *Los ojos de los muertos*, que pertany, podríem dir, an aquest mateix gènere de *La vena d'oro*. El valor més apreciable d'aquesta obra, és la valentia del tema.

La Morosina, de Arnaldo Fraccaroli. Obra de cartró i paper pintat, xopa d'un romanticisme de revista il·lustrada, en la que intervenen una cupletista que triomfa, un pintor ximple i demés comparseria d'aquesta que tant plau als burgesos en el teatre, però que no toleraria en la vida.



L'ÈXIT DE LA SARDANA A MADRID

L'ós, al fantasma d'En Pep Ventura. — D'això de la sardana ja me n donaràs unes quantes lliçons, mestre, que m'ha agradat!

Le tre grazie és una comedieta de Niccodeni que put un xic a ranci. Ni l'assumpte ni el diàleg tenen interès.

L'aigrette és una comèdia ja coneguda del nostre públic, per haver-la incorporat al seu repertori totes les companyies que es dediquen a la «comèdia elegant». No és res més que això: una comèdia d'aire elegant, que es juga entre comteses, banquers i demés gent ben vestida. Lo mateix pot dur la firma de Dario Niccodemi que la de Bataille, o la de Francis de Croiset, o la de Charles Meré...

I tré amanti. És original aquesta comèdia de l'autor de *La vena d'oro*, i inferior an aquesta. Hi ha, no obstant, sota el diàleg ditús, llibresc i poc cenyit, una gran comèdia.

També en *I tré amanti*, com en *La vena d'oro*, es dona gran importància—una importància capital—a les pauses i silencis, que adquireixen a voltes un alt valor dramàtic. Recordi's el final dels segon i tercer actes.

Il germoglio. No és ben bé un vodevil tal com entenem el vodevil, sinó una, podríem dir, comèdia galant. Una comèdia galant de Georges Feydeau. Hi ha en ella gràcia, elegància, una exquisida agudesa en el diàleg, que mai es fa groller, bast. Però penssem, veient an aquests artistes tan intel·ligents, tan discrets, en què es convertiria aquesta deliciosa comèdia si la traduïssin al català i la representessin actors catalans. En una cosa ordinària, abominable!

La casa segreta, de Dario Niccodemi. Heu's aquí una comèdia de construcció irregular que sols se salva gràcies a l'interpretació. Primer acte: observació, gràcia en el diàleg, tònica de comèdia. Segon acte: manca absoluta d'acció, tipus perfilats amb gran traça, un final, de recepta si es vol, però d'un gran efecte. Tercer acte: teatre literari, carregat de retoricisme, terriblement influenciat per D'Annunzio—que ha fet més mal que una pedregada.—No hi podem creure nosaltres en aquesta mena de teatre, quina tendència es manifesta en l'últim acte de *La casa segreta*, perquè és fals i és malaltís.

Parlem ara dels intèrprets, d'alguns dels intèrprets. Lo que primer s'adverteix i ressalta En Vera Vergani és una qualitat que, desgraciadament, no advertim en cap actriu espanyola. Aquesta qualitat a que ens referim és la distinció. Vera Vergani és l'actriu més distingida que, de molts anys an aquesta part, ha trepitjat els escenaris barcelonins. Nosaltres, més que en el drama, la preferim en la comèdia. Direm perquè: Vera Vergani té, continuament, la preocupació de la *posse*. Aquesta preocupació descompon l'emoció dramàtica, és a dir: és un defecte en el drama, i una coqueteria perdonable en la comèdia. El senyor Lupi és un comediant apreciable, d'una mímica correcta, d'un rostre capaç d'expressar les sensacions més diverses. El senyor Cimara és un actor d'una severa correcció, d'una sobrietat magnífica.

Ja tindrem ocasió de parlar dels altres.

LICEO

Després de les representacions de *Parsifal*, s'ha donat, en homenatge al mestre Bretón, una representació de *La Dolores*. Esperem la reprisse de la deliciosa òpera *El cavaller de la rosa*.

COMEDIA

En aquest teatre, diumenge la companyia que dirigeixen els senyors Claramunt i Adrià, posaren en escena l'obra d'En Graells i Castells *Com s'enreda la troca*, que fou ben interpretada i l'estrena de *L'Eterna Lluita* del jove poeta Antoni Oller Bertrán. El públic aplaudí l'obra nova amb entusiasme i l'argument, encara que flonjo d'assumpte, està versificat amb força galanura de llenguatge i fent-se interessant. Els senyors Xuclà, Nolla, Doménech, Adrià, Claramunt, i especialment els senyors Domínguez, Fornaguera i Trull, posaren tot el seu cor en la interpretació de les obres, arrodonint l'èxit de les mateixes, les actrius senyores Ca-



—Vés qui ho havia de dir que a casa podríem estar tranquils!

PER A ACABAR

No som a temps a parlar [de *Modes*, una comèdia de Franz Molnar que en la segona «vetllada de teatre selecte» s'ha estrenat a «Romea. No l'hem vista encara. Però suposem que serà més «selecta» que zquell pobre *Visir de Lenkeran*.

A l'«Espanol» han estrenat una comèdia: *La senyora vol un nen*, que s'aparta del gènere groller que es conreua en aquesta casa. Per a avui està anunciada l'estrena d'*El pare pedag*, d'En Pompeu Crehuet.

A l'«Apolo», mentre s'estrenava la revista dels senyors Ramón Peña i Millán, *Nuevo Mundo*, es va ensorrar la platea. Després d'haver vist *Nuevo Mundo*, ho compremem perfectament. Ara convindria reforçar la platea del «Bosque»... o retirar l'obra.

La companyia del simpàtic Perico Segura es disposa a emprendre una *tournee* per Catalunya. Que la sort l'acompanyi, que bé s'ho mereix.

Bob

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar



FUTBOL

CAMPIONAT DE CATALUNYA

Barcelona-Español.

Essent aquest un dels més ansiats partits de campionat i esperat per l'afició, amb la seguretat de que presenciaria una ermosa lluita, era de suposar que el camp de Les Corts presentaria un gran aspecte, com així fou.

El partit, molt disputat, va jugar-se sense aquells excessos de violència que el remarcaven en campionats passats.

L'actuació del *Barcelona* pot qualificar-se d'irregular. Començà jugant amb molta serenitat i fent un bon joc de conjunt, però a mida que el partit transcorria es feu més pobre llur actuació, que si es pot qualificar de bona en el primer temps, no passà de regular durant el segon, tot havent atacat amb freqüència la porta defensiva per En Zamora.

Indubtablement la falta de l'Alcántara feu que no sols la línia davantera, sinó també la de mitjos, no dongués el resultat acostumat, però és precís que així i tot posin més voluntat en la defensa dels seus colors i es treguin de sobre l'apatia que els domina quan veuen el partit guanyat, perquè a vegades hi poden haver sorpreses...

L'*Español* presentà les característiques de sempre: joc codiciós i noble, brillant a la línia de mitjos i defenses i colossal a la porta, però assenyalant l'absència d'una bona línia davantera, a la que sols es distingí En Lakatos i en certs moments l'Oliariaga. El joc d'aquest equip fou fluïxet a la primera part, en canvi a la segona, millorà bastant, jugant llurs component's amb més fe i valentia i arribant, en certs moments, a dominar an els seus contraris.

En Zamora indiscutiblement fou l'amo, i degut a llur actuació no pogué marcar més *goals* el *Barcelona*, que guanyà el partit per 1 *goal* a 0, obra d'En Piera.

El senyor Milego, que arbitrà el partit, estigué molt voluntariós.

FERRÀN



PRESENTACIONS

Tinc el goig de presentar-los a la distingida dama Na Maria Muntadas de Caparà per si decàs pensen posseir un bon pastell expressiu i elegant.

A la senyora Muntadas, mai no l'havíem vista anar sola; sempre procurava arredessar se modestament darrera d'altres artistes com una coloma esporuguida.

Jo no sé pas qui l'ha decidida a presentar-se a les «Layetanas», però cal agrair-li perquè així havem pogut sapiguer que és l'expositora una artista de cor i de mans blanques i sàvies que dibuixa com un home i tracta la figura amb una traça admirable; ademés, sap donar als retrats un barniç de distinció que no el troba tothom qui vol.

El tros de dona titolat *Vanitas* i la preciosa testa de la *Libélula*, són dues pintures de punta.

En un reconet de les «Layetanas», el jove Carles Becquer hi exposa un retrat de senyor també jove, vestit de negre davant d'una paret blanca. És una pintura que no està pas malament. Com es tracta d'un artista que encara *promet*, ja el presentarem quan comenci a *donar* fruits assaonats.

En canvi En Lluís Albert de Sangronizas, un *gentlemen* de l'art, del qual val la pena de fer-ne la presentació. Migparisenc, mig madrileny, té un pintar ferm i polític que recorda el segle d'or de la pintura francesa, especialment en els retrats de senyora que exposa a les «Galerias Areñas», rics de tons i plens de vida.

El quadro *De verbena*, el bust de *Gitana* i aquella *Antoñita la Sevillana* que fa l'ullet, entren de ple en el gènere de la pintura espanyola castiça.

Olé ya!

També a les sales de «El Siglo» s'hi veu palla nova: En Josep Soler de Morell s'hi presenta per compte propi amb un grapat de pintures de la costa brava fetes amb la major bona fe, com li correspon a un capellà, i amb bastanta grapa de passada.

En Soler de Morell sap veure bé la natura, no s'enlluerna amb les sovellades llevantines i procura acostar-se al natural com un seglar qualsevol.

El tindrem present.

Els demés expositors d'aquesta casa, són gent coneguda:

L'avi Pahissa demostra el seu braó amb uns paisatges escenogràfics i fermes que pequen d'antiquats; però també hi peca la Catedral i és una obra magnífica.

De la pasta d'artista que encara guarda En Pahissa, se'n podrien fer, al menys, tres paisatgistes bons i nous de trinca.

I encara sobraria pasta.

Igualment és un mascle artístic el seu company En Rafel Estrany, home donat a l'*aigua-fort*, que vé a ésser una mena d'*aigua-ardent* de la pintura, el qual no prova a tothom que en tasta.

An ell sí que li prova, ja ho crec! No té pas qui

li passi la mà per la cara quan es tracta d'apretar el tòrcul.

D'un temps ençà, cercant begudes més suaus, l'Estrany es vé dedicant a la pintura a l'oli en quin ram fa també coses valentes i maques.

Qui ho té al néixer mai ho deixa.

Per últim En Camil Blanes, amable i discret com sempre, ens mostra uns peixos vius que fan exclamar: «Tira peixet!», unes flors frescòies, un bodegó agradívol i uns estudis de figura i de paisatge ben *estudiadets*.

C. ARBÓ

IGNASI BO I SINGLA

Heu's aquí un company que la mort arrenca del nostre costat. Heu's aquí un home, un home intel·ligent i digne que desapareix d'entre els vius. Escriptor de fibra, federal de cor i bon català, és difícil que l'oblidin tots aquells que el tractaren, perquè En Bo es passà la vida fent honor al seu cognom.

Idil·li

Sols hi ha en la via
silenci i fosca.

Es sentiria
volà una mosca.

I són les cases,
tristes i pobres,
cau de bagasses,
niu de manobres.

Ritme de falla.
La gata fuig.
El mascle maula
ple d'enuig.

I surt a caça
de la femella.
Salta una bassa
que ha saltat ella.

Puja a una reixa,
puja a un terrat.
La lluna esqueixa
son vel morat.

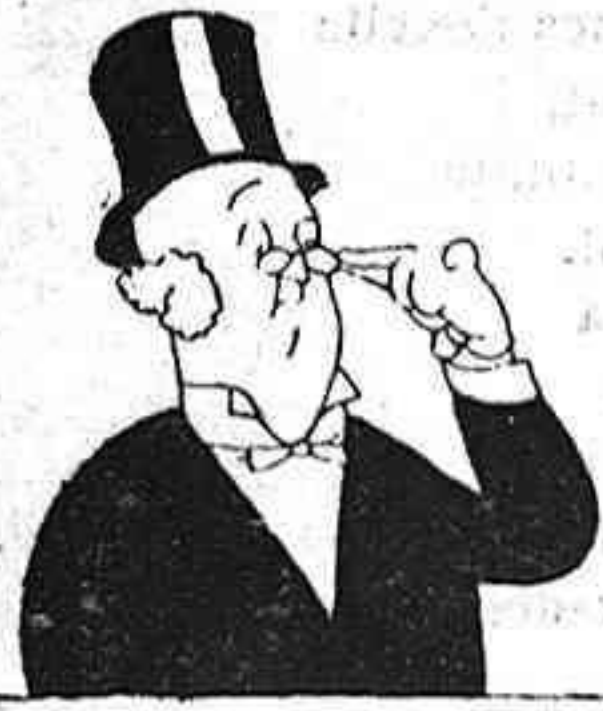
Brillen els astres.
Udola el vent.
Fan els pollastres
un crit valent.

Signen la pau
els dos felins.
Darrera el miau,
els tremolins...

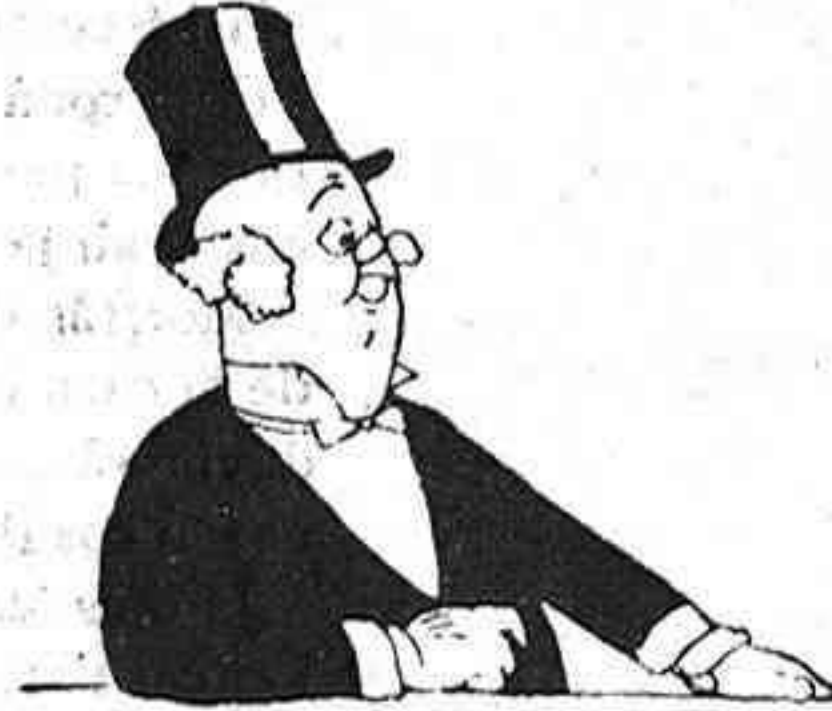
I els embolcalla
la blanca lluna.
La gata calla:
no diu ni pruna.

ALMELA : VIVES

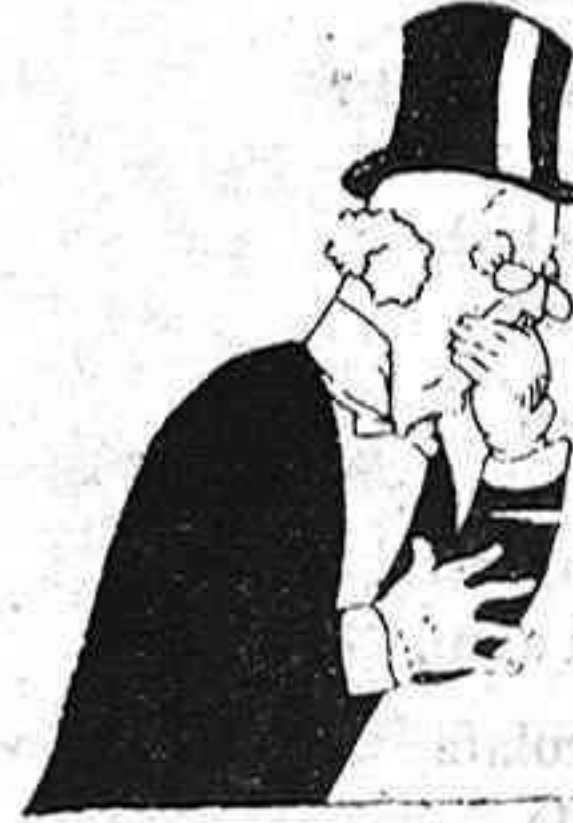
UNA CONFERENCIA ANTIALCOHÓLICA



Senyores, senyors!



El poble feliç és aquell que no beu...



més que aigua clara!



(Perquè el vi...



fa venir mals pensaments.



I obliga l'obrer a demanar més sou!



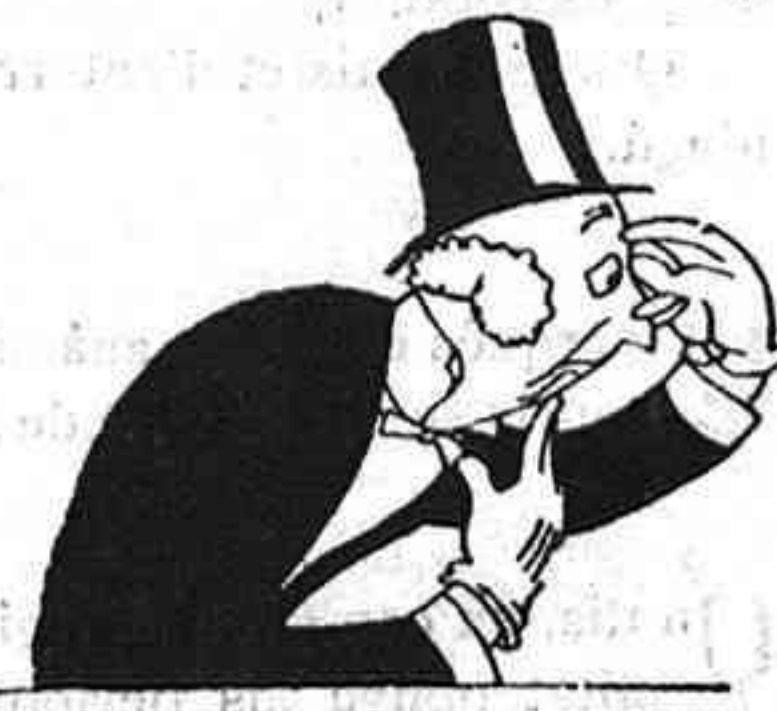
I què farem si l'obrer demana més sou?



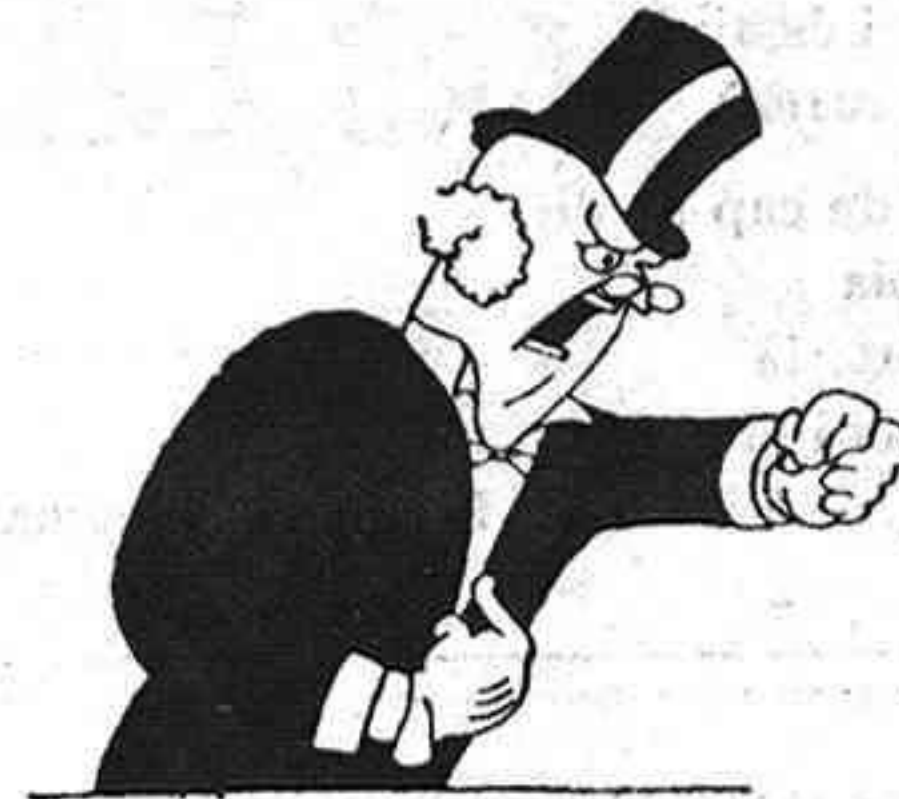
No donar-li!



Perquè no hi ha ningú més pobre que els rics!



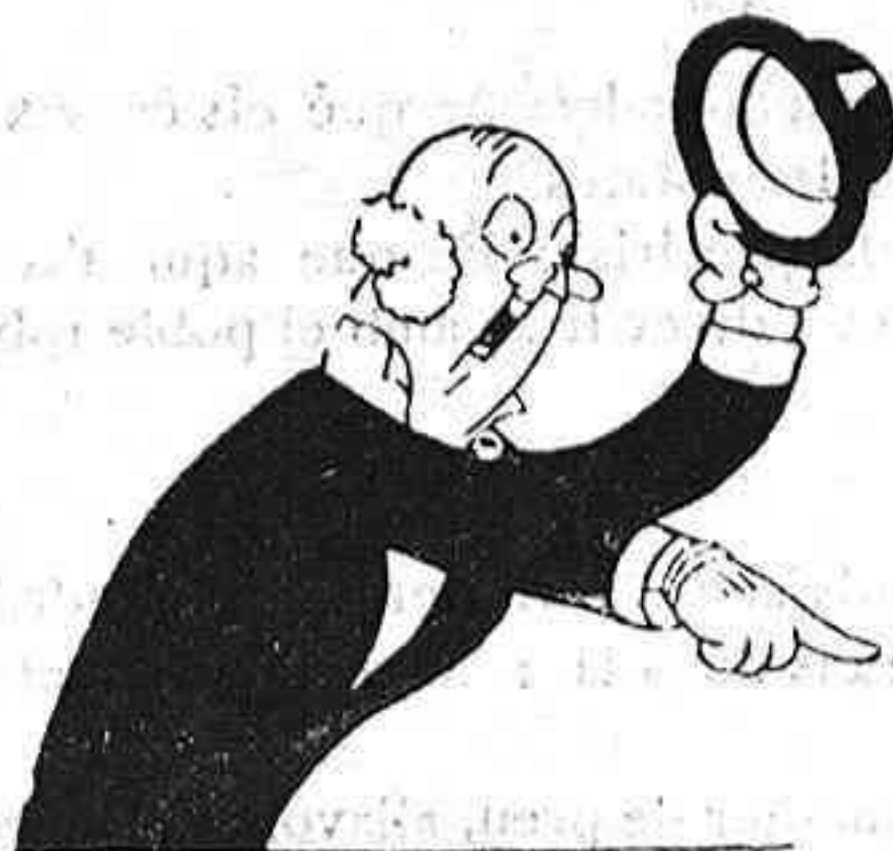
Perquè després d'això, qui sap...!



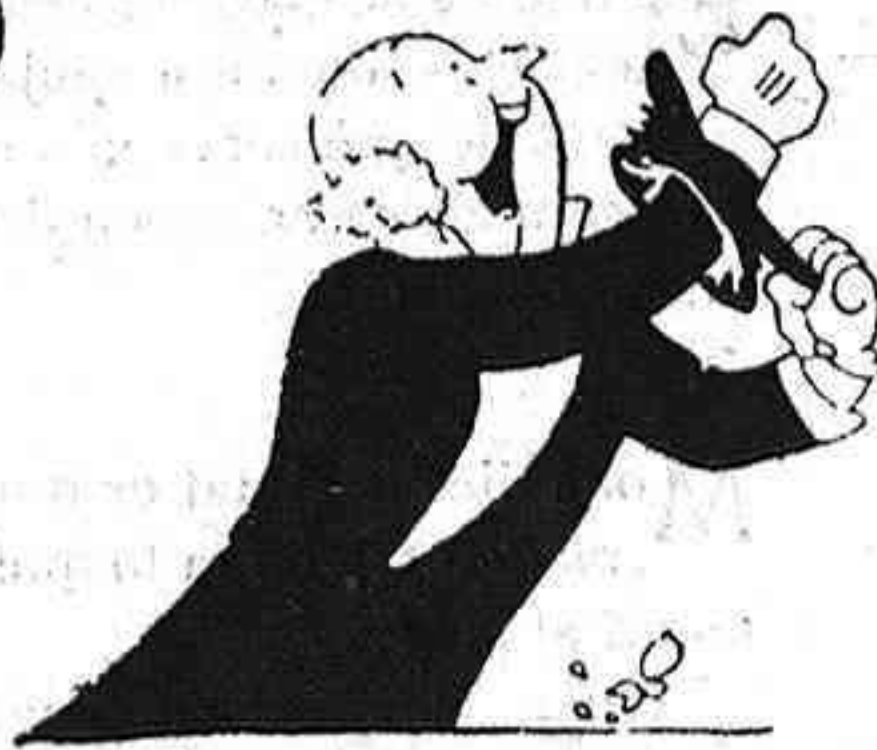
potser demanarien la República!



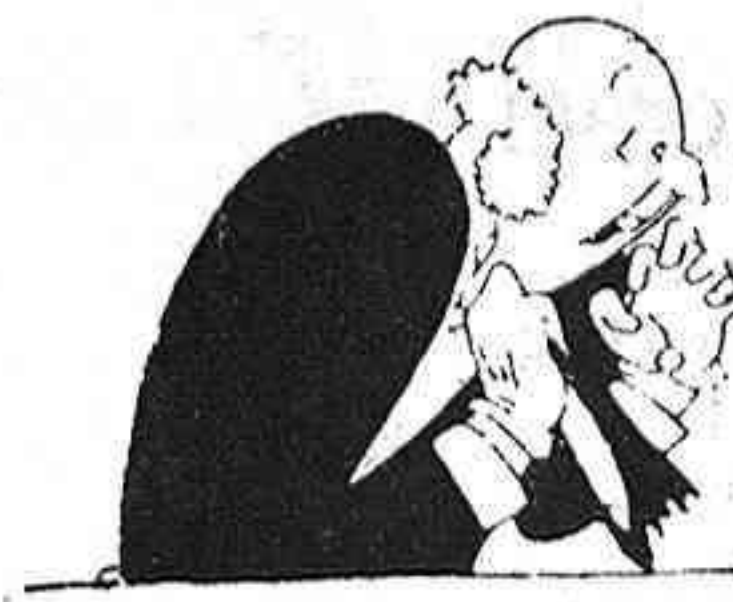
I menys hores de treball!



I l'amor lliure!



I la separació de l'Església i l'Estat!



Creieu-me l'alcohol..



s'ha fet per a nosaltres!

A la veïneteta

«Qui canta, sos mals espanta».
Si aqueix adagi no és fals,
vostè deu tenir molts mals;
perquè tot el dia canta.

Si em fa mal de cap ha dit?
Ai, veïna, si sabia
que molt més m'agradaria
que cantés de dia i nit!

Cada jorn, al dematí,
sento sa veu dolça i fresca;
i, cantant, vostè m'engresca,
i em fa cantar també a mi.

Tot prenent la xocolata
i vostè plegant els llits,
sento els seus cants divertits
i el meu cor de goig esclata.

I mentres el dinà es cou
o bé mentres els plats renta,
si canta, trista o contenta,
per sentir-la En Pep no es mou.

En sap moltes de cançons,
veïneteta... Així m'agradal
Li faria una cantada
si tingués els seus pulmons!

Imaginar-se no pot
lo que m'encanta, cantant...
(Encar que, de quan en quan
em faci fê algun gargot).

Sols per sentir-la cantà
no em mouria mai del pis...
Sembla que no, i és així:
m'ha fet tornar *casulà*.

Si em fa mal de cap ha dit?
Ai, veïna, si sabia
que lo que desitjaria
és que cantés dia i nit.

PEP DE LA GARRIGA

CARME PARREÑO

Ha mort Carme Parreño, la gran actriu catalana.
El seu record va unit al dels dies més triomfals del
renaixement del nostre teatre. La seva glòria va unida
a la del teatre català.

Descansi en pau la gran actriu.

A un gerani

Gerani desvergonyat
que et repenges sobre el pit
d'una dona llibertina;
flam d'un desig de pecat,
jovencell enamorat
que una passió et despentina.
T'esbadoques sobre el pit
com un llavi mig partit

d'una paraula indecent;
fas cara de depravat,
gerani, flor de pecat,
fas olor de llit calent.

He oït la teva conversa
sobre del pit llibertí;
deies d'una amor perversa
que es ven per un got de vi.

El frec dels pits blancs t'excita
i et fa rodà el cap, golut;
quan la passió es translimita
cos avall ja t'has perdut.

Moriràs d'una malura
de la carn incontinent;
devindrà una podridura
el teu cos de flam vivent.

Ja tens les fulles morades
i encar t'arrapes al pit
i et cremes amb les besades,
gerani desvergonyat.

SALVADOR PERARNAU



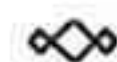
Els sepulturers del Cementiri Nou s'han queixat de que tenen
massa feina i se'ls paga malament.

Tenen raó. Ja que no cobren com cal, no hi ha dret fer-los ras-
car com fa el Municipi. Ademés, aquests no pidolen almoïna com
certs cafres que tenen la barra de dir-te:

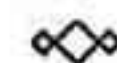
—Que està satisfet dels nostres serveis?

Això és una costum repudiable i que la Casa de Caritat permet
als seus cotxers.

Qui està satisfet d'enterrar als seus propis? Tret dels gendres,
ningú.

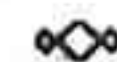


El marquès d'Estella anà al «Apolo» a veure *El Dictador*.
Deuria sortir satisfet de l'obra del mestre Millán...



Un dia, un cap-gros de regidor atacà a la premsa; una nova cala-
mitat obligà als periodistes a retirar-se per por d'embrutar
l'alfombra...

Estem condemnats els periodistes a fer la *gara gara* a certa
gent, encara que pensem que els manca molt criteri per a disposar
i pensar coses més serioses.



Els lladres acaparadors—i diem lladres perquè els coneixem de
sobres—volen ara apujar les patates.

Però de què serveixen els presiris?... Es que aquí, l'acaparador,
com els *cacos*, tenen dret a divertir-se amb el poble robant-lo
miserablement?



Molts dies la ciutat es queda sense carn perquè la quadrilla de
vivillos també fa lo que els dona la rial gana, prenent el pèl
moixí al poble.

Quan tenen ganes d'augmentar de preu, allavors al'leguen que
no hi carn; però així que l'inútil Junta d'Abastaments els dona
dret a un augment, surten bous, vedelles, moltons i bèns.

Però els més bèns de tots, som nosaltres que permetem aques-

Llibreria Espanyola de Antoni López • • Rambla del Mig, 20, Barcelona

TELEFONO A. 4115

OBRA NUEVA

LA REINA DEL SOLAR

(NOVELA CUBANA)

por Leonor Martínez de Cervera

Un tomo 8.º

Pesetas 2

:- LA CASA -:

COMO SE COSTEA Y EDIFICA UNA VIVIENDA

por J. Doménech Mansana (arquitecto)

Un tomo

Pesetas 10

OBRA NOVA

JOSEP ROIG RAVENTÓS

L'Ermità Maurici

Un volum

Pessetes 2'50

A V I S

Per fi, la propera setmana, dijous 24, sortirà

L'ALMANAC

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

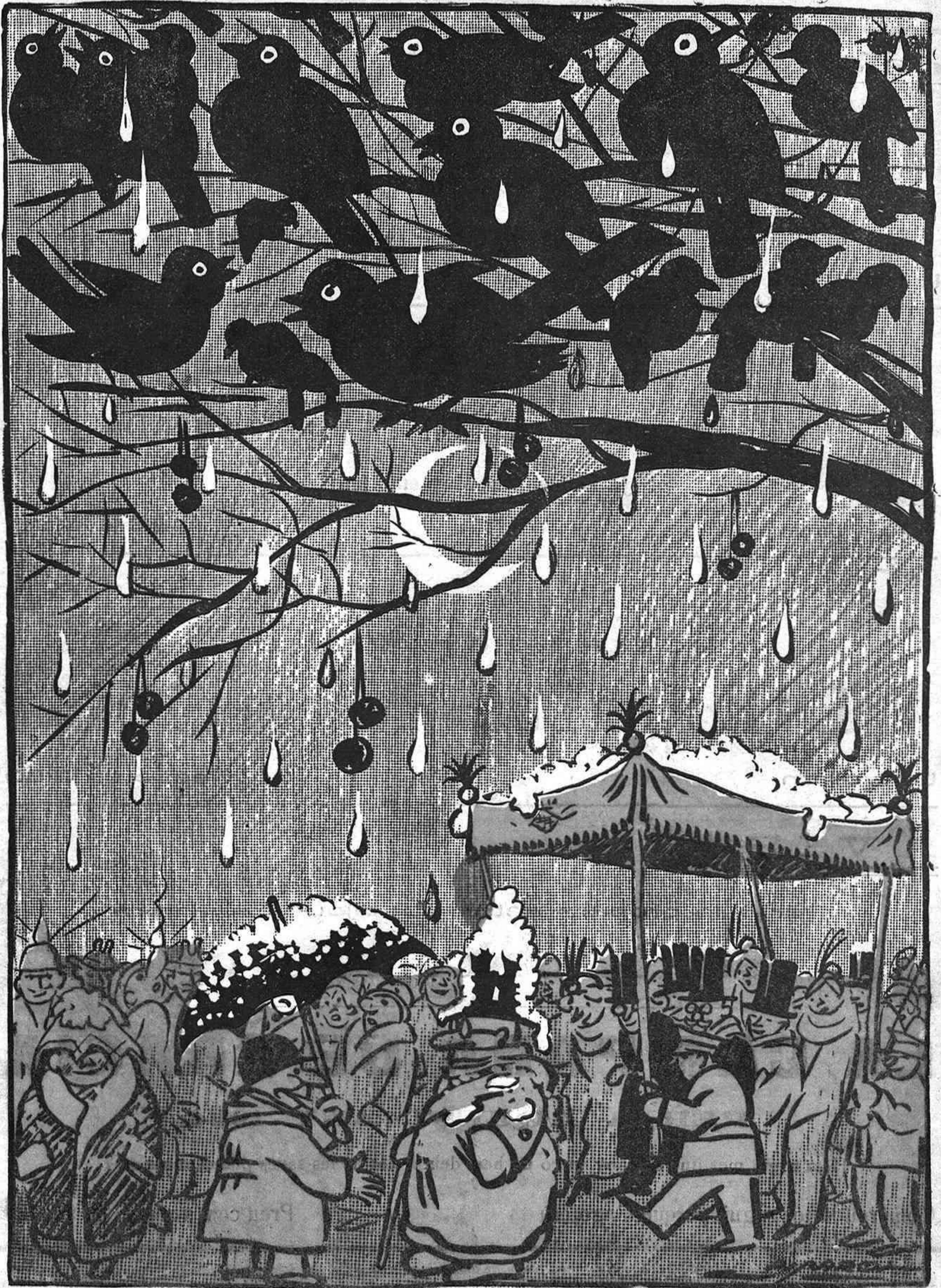
PER A AQUEST ANY 1924

Hem trigat més que cap any, però no hem deixat des de les seves planes res sencer

Compreu-lo tot seguit perquè s'agotará

Preu com sempre: 80 cèntims

NOTA. - Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, re netent l'import en lliurances tel Gbr Postals i 401.227.516 de fra. 111337 al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responen l'extravios si no's remet, ademés 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls otorguen rebalxes.



LA SORTIDA DEL «LICEO» A LA RAMBLA DEL MIG

—Fins els ocells s'hi veuen en cor amb nosaltres!